

[Lønger]

lejligheder har fremsat, i virkeligheden er uhyre let at imødekomme: indenrigsministeren skal bare nævne navnene på et par hospitaler eller psykiatere, som anbefalede denne metode på det tidspunkt, da Frederiksborg hospital begyndte at bruge LSD uden – eller med minimal indsats af – psykoterapi. Det kan da ikke være så vanskeligt, da det må antages, at disse oplysninger findes i sundhedsstyrelsens arkiver! Det kan i særdeleshed ikke være så stor en opgave, at det skal vare mere end 3 måneder, efter at ministeren første gang blev afkrævet dokumentation.

Spørgeren ønsker oplyst, om indenrigsministerens påstand er fremsat på egne vegne, eller om den måske dækker hele regeringen. I så tilfælde må man vel antage, at ministeren har fremlagt dokumentation for regeringen, idet statsministeren i modsat fald helt utvivlsomt har krævet en sådan dokumentation fremlagt.

Med statsministerens besvarelse af spørgsmål nr. S 1272 støtter han i virkeligheden indenrigsministerens ønske om at udskyde dokumentationen, og det ønskes derfor oplyst, om dette indebærer, at han også står bag selve påstanden.

For hvert undvigende svar styrkes spørgere mistanke om, at dokumentationen overhovedet ikke findes, og at indenrigsministeren derfor har givet folketinget forkerte oplysninger. Noget sådant kan naturligvis ske, fordi ministre helt naturligt er afhængige af de oplysninger, som de får fra administrationen, i dette tilfælde sundhedsstyrelsen. Men efterhånden som indenrigsministeren er afkrævet dokumentation i hvert fald 10 gange – og dermed er gjort opmærksom på problemet – er der ikke nogen undskyldning for at fastholde de forkerte påstande.

Svar (24/6 85):

Statsministeren (Poul Schlüter):

Jeg skal henvise til min besvarelse af spørgsmål nr. S 1272 og på ny bede spørgeren afvente den samlede redegørelse, som indenrigsministeren har lovet folketingets kommunaludvalg ved udgangen af august måned 1985.

Spm nr. S 1335

Til *undervisningsministeren* (20/6 85) af:

Nørgaard-Sørensen (S):

»Hvilke initiativer agter ministeren at tage med henblik på at sikre unge, der har været ude af uddannelsessystemet i kortere tid, adgang til EFG-basisåret?«

Begrundelse

Ungdomsvejleder Erling Kjeldsen, Aakjærskolen i Skive, har den 1. juni d.å. rettet henvendelse til spørgeren vedrørende unges adgang til EFG-basisåret. Sagen drejer sig i korte træk om, at fire unge, der gik ud af folkeskolen i juni 1984 efter afsluttende prøver, er blevet afvist på EFG-basisårets handels- og kontorlinje.

Alle fire har anvendt tiden til at videreudanne sig som ung pige i huset, og de har alle efter ungdomsvejlederens skøn gode betingelser for at søge videre uddannelse, navnlig da de er motiverede for at læse videre til højere handelsskoleeksamen.

Derfor ønskes ministerens vurdering af de nugældende regler for samordnet tilmelding belyst med særligt henblik på denne situation, hvor nogle unge forhindres i at tage en uddannelse med gode beskæftigelsesudsigter.

Svar (28/6 85) af:

Undervisningsministeren (Bertel Haarder):

Af begrundelsen fremgår, at spørgsmålet vedrører en henvendelse fra ungdomsvejleder Erling Kjeldsen, Skive til spørgeren. Henvendelsen angår optagelse af 4 ansøgere til EFG-uddannelsen på Skive handelsskole, og jeg har modtaget den fra flere andre folketingsmedlemmer.

Jeg har svaret ungdomsvejlederen således:

»Jeg har fra flere folketingsmedlemmer modtaget Deres brev af 1. juni 1985 om 4 piger, der ikke blev optaget i 1. optagelsesrunde på Skive handelsskole (EFG).

Vi har i ministeriet på baggrund af Deres brev undersøgt, hvordan EFG-optagelsen i år er forløbet på Skive handelsskole. Det viser sig, at skolen i første omgang ikke kunne optage 39 af sine ansøgere, som derfor kom på venteliste. Disse 39 er alle ansøgere, som har forladt folkeskolen eller tilsvarende et eller flere år, før de søgte EFG. De 4 piger, som De skriver om, er blandt de 39.